

BİHTER

Ahmed Yüksel Özemre

Yeni müsteşarın makâmından odama hayâl kırıklığıyla döndüm. Bu, aynı bakanlıkta birlikte çalışmış olacağım onbirincisi olacaktı. Teknik bir bakanlığın müsteşarlığına "yeminli muhasebeci" birini tâyin etmek ancak Türkiye'ye has bir garâbetti. Müsteşar bu ilk görüşmemizde, başında bulunduğum İhâle Değerlendirme Komisyonu'nun üzerinde çalıştığı ve uluslararası dört konsorsiyumun vermiş oldukları tekliflere göre bedeli 2,8 ilâ 4,5 milyar dolar arasında değişmekte olan ihâle hakkında sorular sordu; sonunda da: "Bakın, Cemil bey! Bu ihâle hakkında komisyonunuz bir karar almadan önce mutlakâ bana soracaksınız! Sizleri ben yönlendireceğim. Bu böyle bilene!" dedi.

Birlikte çalıştığım her müsteşar bu makâma geldiğinde kendisini fasulye pilâkisi gibi nîmetten sanmıştı ama bununki gibi cüretkâr ve de câhil bir görgüsüzüne de hiç rastlamamıştım. Kendisine sert bir biçimde: "Sayın Müsteşar; sanırım zât-ı âlînin evveleminde 8.9.1983 târih ve 2886 sayılı Devlet İhâle Kânûnu'nu okumanız gerekiyor. Ayrıca bu bakanlığın ihâlelerinde yıllardanberi teessüs etmiş bulunan kuralardan da mutlakâ haberiniz olmalı! İhâle Değerlendirme Komisyonu'muz, yalnızca: ihâlede sunulan tekliflerin ihâle şartnâmesine uygunluğunu, açıkça belirtilmemiş bir takım mâlî ve teknolojik tuzaklar içerip içermediklerini, hangi teklifin ne oranda bir teknoloji transferi öngördüğünü, tekliflerin sunulan tesis için uzman eleman yetiştirmek yönünde ne gibi kolaylıklar sağladığını, tesisin ne kadar zamanda bitirilmesinin tekeffül edildiğini, ve nihâyet bütün bunlar göz önünde tutularak yatırım açısından hangi teklifin kârlı olduğunu analiz ve tesbit etmekden sorumlu olan uzman bir komisyondur. Aslâ bir karar mercii değildir. Karar mercii ise Devlet İhâle Kânûnu'na göre itâ âmiri olan sayın Bakan'dır. Ama herhâlde o da, böylesine yüklü bir bedele mal olacak bir tesis için, Hükûmet'in tasvibini almadan son kararı açıklayamaz. Komisyonumuz incelemelerinin sonuçlarını size değil yalnızca sayın Bakan'a sunmakla sorumludur. Karar aşamasında o belki sizin de fikrinizi alır. Bu sayın Bakan'ın bileceği bir iştir. Bu bakımdan bizim zât-ı âlînize bu konuda danışmamız da, sizin ise ilmîne ve metoduna hâkim olmadığımız ve hâkim olmanızın da mümkün olmadığı bu teknik işte bizleri yönlendirmeniz de aslâ ve aslâ söz konusu değildir" dedim.

Müsteşar öfkeden mosmor olmuştu: "Sizi uyarıyorum, Cemil bey. Bu bakanlığın hâkimi benim. Ben ne dersem onu yapacaksınız. Yoksa sizi derhâl görevden aldırırım" dedi. Ben, soğukkanlılığımla: "Tabîî sayın Müsteşar; sayın Bakan'ı iknâ ederseniz, bu mümkündür. Ama, size hatırlatmama lûtfen müsaade edin! Bu önemli ve meblâğı bir hayli yüksek olan ihâlenin tam sonuna doğru bu tasarrufunuzun reaksiyonsuz kalacağını vehmetmeniz, doğrusu, büyük bir temkinsizlik olurdu!" dedim. "Ne demek istiyorsun sen? Bana şantaj yapmaya mı cür'et ediyorsun?" dedi. "Ne münâsebet. Müsteşarlıkta henüz daha bir haftayı doldurmamışken bu idârî tasarrufunuzdan ötürü sizin ve sayın Bakan'ın mâruz kalacağı reaksiyonlar ile bu işin sayın Başbakan'a, Meclis'e, Yargı organlarına ve daha da önemlisi Medya'ya yansımalarının

doğuracağı sonuçlar hakkında sâdece iyice düşünmeniz husûsunda sizi uyarıyorum. O kadar" dedim. Müsteşar: "Sen kendini ne sanıyorsun be adam? Neyine güveniyorsun ki?" diye bağırdı. Buna, gene sükûnetle: "Beyefendi; bendeniz *piyasa adamı yeminli muhasebeci* değil, evveleminde dışardan doçentliği kazanmış haysiyet sâhibi bir ilim adamıyım, bu bir! Kânûnlara ve tüzüklere harfiyyen uyma ahlâkına sâhip 25 yıllık defosuz bir devlet memuruyum, bu iki! Her türlü adâletsizlik ve ah-lâksızlığa karşı da ısrarla cihâd açmasını bilen biriyim, bu da üç! Siz dâhil hiç kimseye de müdânâm yoktur, bu da dört! İşte benim güvencelerim" diye karşılık verdim ve müsaade istemeden arkamı dönüp odasını terkettim. Ben kapısını kapatırken arkamdan hırsla: "Seni cihâd yobazı seni! Sana neler yapacağımı göreceksin" diye bağırmaktaydı.

Müsteşarın antişambrında özel kalem müdüresi, bilgiç ve de işveli bir tavırla, önümü kesti: "Ne o, Cemil bey; gene Karadeniz'de gemileriniz mi battı? Siz de müsteşarlarla geçinmeyi bir türlü öğrenemediniz canım" diye yılıştı. Bu kadından nefret ederim. Rahmetli eşim hayatta iken de vefâtından sonra da bana pek yılışmış, pek avans vermeğe kalkışmıştı. Kendisini dâimâ nâzikçe reddetmişim. Zâten son beş müsteşar zamanında yerini hep muhâfaza etmiş olması bakanlıkta onun bu yılışıklığına ve verdiği avanslara bağlıyordu. Kendisini nezâketle selâmlıyarak: "Üzülmeyin, Sevinç hanım! Bu da geçer" dedim. Ama o, bana nedense sanki biraz tehditkâr gelen bir tonda: "Geçer, geçer Cemil bey; ama izlerini mutlakâ bırakır" dedi.

Bizim komisyondaki genç mühendislerden biri bu kadının öksesine yakalanmış ve yapmakta olduğumuz analizin bâzı sonuçlarını buna ifşâ etmiş; sonradan da pişman olarak gelip bu hatâsını bana itirâf etmişti.

Bizim genç mühendisin itirâfından sonra ben de hemen Emniyet Genel Müdür Yardımcısı ve de en yakın dostum olan Affan'ı durumdan haberdâr etmiş ve bu ihâleye muhtemelen fesad karıştırılmak üzere olunduğu bildirmiştim. Bunun üzerine Affan önce benden resmî bir ihbar yazısı istemiş ve Sevinç hanım ile genç mühendisin telefonlarını hemen izlemeye ve kayda aldirmaya başlamıştı. Bu kayıtlardan, Sevinç hanımın teklif veren firmalardan Alman-Türk konsorsiyumunun bu ihâleyi kazanmasının mümkün olmadığını anlamış ve derhâl bu konsorsiyumun Türk ortağı Cevdet bey ile temas kurarak bu bilgiyi verimli bir mâlî yatırıma çevirmenin peşine düşmüş olduğu, yâni ihâleye gerçekten de fesâd karıştırılmak üzere olduğu ortaya çıkmıştı.

Sevinç hanımın Cevdet bey ile temâsa geçmesinin anlaşılmasından sonra bu zâtın, son günlerde, niçin benimle görüşmek için ısrarla üç defa randevu istemiş olduğunun sebebini de anlamış oldum. Affan, bu zâtın da izlemeye aldığı telefon konuşmalarının kayıtlarından, kendisiyle görüşmeyi reddedişime fevkalâde öfkelenmiş ve, ne bahasına olursa olsun, beni bu işten eleyeceğine yemin etmiş olduğunun anlaşılmakta olduğunu bildirmiş; ayrıca da bana bakanlıktaki zevât ile konuşmalarımı cebimde taşıyacağım hassas bir ses kayıt cihazıyla kaydetmemi tavsiye etmişti. Filvâki bu tip kayıtlar mahkemelerde genellikle delîl olarak kabûl edilmiyordu ama muhtevâları, açılacak olan soruşturmayı yönlendirmekte ve daha somut başka delîller elde etmede yararlı oluyordu. Ben de müsteşarın yanından ayrıldığımda bu ilk konuşmamızı tümüyle kaydetmiş bulunuyordum.

Odama döndüğümde sekreterim beni Bihter'in aramış olduğunu ve o akşam Farabî Sokağı'ndaki Çankaya Pastahânesi'nde saat 18.00 için randevu vermiş olduğunu bildirdi.

Bihter bundan ondört yıl önce aynı bakanlıkta sekreterim olarak işe başlamış, iki sene sonra evlenmiş; fakat ızdırablı bir evlilikten üç yıl sonra boşandığında da Müsteşar Özel Kalemi'ne alınmıştı. Ama şimdi Anayasa Mahkemesi üyesi olan amcasının özel kalem müdürlüğünü yapıyordu. Kültürlü, iki yabancı dil bilen fakat olağanüstü hassas bir kızdı. Bundan ötürü de eskidenberi tanıdığı Sevinç hanımla olan ahbablığı beni, nedense, çok rahatsız etmekteydi.

Bihter'in albay emeklisi olan babası Nûreddin bey ise ilginç bir Şâbanî şeyhi idi. Askeriye'de Genel Kurmay Başkanı dâhil pekçok subayı ve eri irşâd etmiş, bu yüzden de İslâm karşıtı çevrelerin büyük tepkisine mazhar olmuştu. Akıcı bir biçimde konuşacak kadar Fransızca, İngilizce, Almanca, Rusça ve Arapça'ya hâkimdi. Moskova, Manilla, Adisababa ve Hartum büyükelçiliklerimizde ataşe militer olarak görevlendirilmiş; ama her gittiği yerde ilmine irfânına hayrân olanların ehl-i târik olup çıkmaları üzerine, âdetâ tenzil-i rütbe ettirilerek, Bursa Işıklar Askerî Lisesi'ne müdür tâyin edilmişti. Askeriye'deki karşıtları ise hakkında ayrıntılı bir rapor hazırlamışlar ve ilk Yüksek Askerî Şûrâ toplantısında askerlikden ihrâcını istemeye karar vermişlerdi. Bunun üzerine Genel Kurmay Başkanı'nın kendisine durumu bildirmesi ve tavsiyesi üzerine bu toplantıyı beklemeden dilekçe verip emekli olmuştu.

Efendi hazretlerinin baldızının kızıyla evli olan Affan da onun mürîdi idi. Kendisine intisâbım olmamasına rağmen ben de onun her hafta Cumartesi akşamları evinde yaptığı irfânî sohbetlere düzenli olarak katılıyor ve bunlardan büyük bir mânevî zevk alıyordum. Bu zât benim Âlem'e bakış açımı tümüyle değiştirmişti.

Eşimin iki yıl önce zamansız vefâtından sonra Alaçam sokağındaki geniş dâiremizde yapayalnız kalmıştım. Birlikte kurdukları bir bilgisayar programı şirketini yürüten kızım ile kocası İstanbul'da yaşıyor, eşi ve torunumla İzmir'e yerleşmiş olan oğlum ise ihrâcatla iştigâl ediyordu. Babamdan kalan, ve gerek iş yerine ve torunlarımın okuluna uzaklığı gerekse bakımının zorluğu dolayısıyla, kızım ile dâmadımın oturmak istemediği Çengelköy'deki yalıtı olduğu gibi muhâfaza ediyordum. Para bakımından ise, çok şükür, bir sıkıntım yoktu. Rahmetli eşimden tevârüs etmiş olduğum, İstanbul'da Tahtakale'de ve Sirkeci'deki iki handa da dördte bir hissem vardı. Çocuklarıma da her birinden 3/8'lik bir pay düşmüştü.

Affan'a telefon ettim. Bihter ile saat 18.00'de Çankaya Pastahânesi'nde buluşacağımı, o da oraya gelirse hem müsteşarla bugün yaşadıklarımı anlatmak ve hem de akabinde üçümüzün Hilton Oteli'nin Marco Polo Lokantası'nda güzel bir lagos balığı ızgarası yiyebilmek imkânımız olacağını bildirdim. Affan memnûniyetle zamanında geleceğini bildirdi. Ben de hemen, o akşam için, lokantada üç kişilik bir masa ayırttırdım.

Eşimin vefâtından birkaç ay sonra, ilk defa, Affan beni bu lokantada ızgara lagos yemeğe dâvet etmişti. Randevuya icâbet ettiğimde Nûreddin Efendi'nin kızı Bihter'in de dâvetli olduğunu gördümdü. O târihten kısa bir müddet sonra da Bihter beni aynı yere dâvet ettiydi. Ben Affan'ın da dâvetli olduğunu sanıyordum ama lokantaya girdince Affan'ın dâvet edilmemiş olduğunu ve Bihter'in, ne kadar belli etmese de, bana

farklı bir ilgi duymakta olduğunu anladım. Ancak, aramızdaki 21 yaşlık fark beni tedirgin ediyordu. 59 yaşına gelmiş bir adamın bu yaştan sonra âşık olmasının tehlikelerini yakın arkadaşlarımla yaşadıklarından gâyet iyi bilmekteydim. Zâten eşimin vefâtından sonra da, ve hele torun torba sâhibiyken bu nisbeten ilerlemiş yaşımda, bir başka hanımla evlenmeyi düşünmüyordum. Bununla beraber, Bihter gibi edebli ve zarif bir hanımefendiyle yalnızca saygıya ve karşılıklı takdîre dayanan edebli ve ölçülü bir dostluğun hayatımın monotonluğunu değiştirebileceğini de müdriktim.

O zamandan bugüne kadar Bihter ile aramdaki dostluk, haftada bir akşam buluşup bir lokantada yemek yedikten sonra tiyatroya ya da operaya gitmek ya da bir pastahânedede oturup geç vakte kadar sohbet etmek sûretiyle iyice pekişmişti. Bu buluşmalara bâzen Affan'ı da dâhil ediyorduk. Her gün okumak alışkanlığında olduğum *Le Monde* gazetesi ile haftalık eki olan *Le Monde Diplomatique*'i de biriktirip, hafta sonunda babasının sohbetine gittiğimde, bunları Bihter'e aktarıyordum.

Durumuzu bilen ve tasvib eden Affan da Bihter ile evlenmemi tavsiye ediyor, beni seven ve takdîr eden Nûreddin Efendi'ye dâmat olmanın ise büyük bir şeref olacağını telkin ediyordu. Ben de her seferinde, Affan'a, bu dostluğun bu sınırlar içinde edebli ve ölçülü bir şekilde sürmesi taraftarı olduğumu ifâde ediyordum. Ama itirâf etmeliyim ki Bihter'in samimî dostluğuna edebli ve ölçülü hareketlerine hayranlığım da gitgide artıyordu. Zamanla derûnumda, arada bir kendime: "Neden olmasın?" diyebilecek bir yumuşamanın dahî vuku bulduğunu gözlemeye başladım.

Bununla beraber son iki haftadır Bihter ile bu düzenli buluşmamız hep onun mâzeret beyân etmesinden dolayı aksamış bulunuyordu. Telefonlarıma da kısa cevaplar vermekteydi. Sanki aramıza, sebebini anlayamadığım, belli belirsiz bir mesâfe koymak ister gibiydi. Ben de kendi kendime: "Hayırdır İnşâallah!" deyip geçiştiriyordum.

Ama ne yalan söyleyeyim, Bihter'in beni arayıp da bu akşam için randevu vermiş olması beni rahatlatmış ve müsteşar ile yaptığım konuşmanın üzerimde bıraktığı sıkıntıyı da izâle etmişti.

Bakanlıkça bana tahsîs edilen arabaya yalnızca resmî işler için biniyordum. Sabahları ve akşamları işe gitmeyi ve eve dönmeyi otobüs ya da taksi ile yapıyordum. O akşam da bir taksi tutarak Fârabî Sokağı'nın Cinnah Caddesini kestiği yerde indim. Saat tam 18.00'de pastahânenin bahçe kapısından girdiğimde pastahâne tenhâ idi. Masaların birinde kâbız hâli hemen göze çarpan Bihter vardı; onun iki arkasındaki masada da 16-17 yaşlarında bir delikanlı oturuyordu.

Bihter kendisinde görmeye alışık olmadığım bir sinirlilikte sigara içmekteydi. Masasına yaklaşım selâm verdim: "Merhaba Bihter. İki haftadır sizi özledim. Nerelerdediniz?" dedim. O ise, soğuk ve otoriter bir tavırla: "Oturunuz Cemil bey!" diye cevap verdi. Bu tavrına da bir mânâ veremedim. Oturdum. Bihter, gözlerini gözlerimden kaçırarak: "Sizi bugün buraya aramızdaki dostluğun bundan böyle sona ermiş olduğunu bildirmek için dâvet ettim" dedi.

Şaşkınlığımı üç sâniyeden fazla sürmedi. Derhâl kendimi toplayıp sâkin bir sesle: "Hayırlı olsun hanımefendi. Muhterem pederinizin de sohbetlerinde hep ifâde ettikleri gibi *Vuku bulanda hayr vardır*. Zorla güzellik olmaz. Ancak anlamadığım bir şey var. Bu kadar ıvır zıvır bir konu için niye buralara kadar zahmet edip geldiniz? Cep

telefonuma kısa bir mesaj atsaydınız siz de ben de boşboşuna zaman kaybetmezdik. Size hayrlar diliyorum. Müsaadenizle, Efendim" deyip ayağa kalktım, kapıya yöneldim. Affan'ın resmî arabasının caddenin sağından kapının önüne erişmek üzere olduğunu fark ettiğim anda, peşpeşe iki silâh sesini müteakip sol kolum ve sol kalçamda büyük bir acı hissedip sendeledim. Üçüncü silâh sesinde yüzükoyun yere kapaklanmış olduğumu hayâl meyâl farkettim. Sonrası karanlık ve sükûnet.

Kendime geldiğimde Affan ayak ucumdaydı ve kalçamda da müthiş bir ağrı vardı. Bir müddet sonra sol kolumun da alçıda olduğunu fark ettim. "Affan bana ne oldu?" diye sordum. "Cemil'ciğim, Allâh seni bize bağışladı. Yakın mesâfeden yediğin iki adet 7,65'lik merminin biri sol kolunu parçalamış; diğeri ise, çok şükür, kemiğe isâbet etmeden sol baldırına arkadan girip önden çıkmış. Sana ateş eden o piçkurusuna Bihter'in bir panter gibi saldırıp arkadan gırtlığına sarılmasıyla üçüncü kurşun da hedefini şaşırıp gitti, bizim arabanın camını kırıp şoförümün kolunu sıyırdı, arabanın radyosunu parçaladı. O sırada ben de koruma polisimle arabadan inmiş bulunuyordum. Bihter'in yere yapıştırdığı o keretayı kısıkrak yakalayıp kelepçeyi vurduk. İlk sorgusunu ben yaptım. Biraz okşayınca bülbül gibi öttü. Seni öldürmesi için bu çocuğu 20 milyara Düzce'den tutmuşlar. Kendisini tutanların ismini bilmiyor ama iki aracıyı ele verdi. Peşlerindeyiz. Tabanca temiz. Bizde kayıdı yok. Nerede ve kime satıldığını bulmak için, üzerindeki numarasına dayanarak, Belçika'daki fabrikasından i'tibâren tâkib ettiriyoruz. Bu bir hafta sürebilir. Bugünkü gazetelerin hepsinde de manşettesin" dedi. "Beni kim vurdu?" diye sordum. Affan: "Bihter'in ifâdesine göre seni, onun oturduğu masanın iki masa arkasında oturan bir çocuk vurdu" dedi. "Ama ben pastahâneye girdiğimde o çocuk da oradaydı. Demek ki beni bekliyordu. Hâlbuki benim o pastahâneye gideceğimi bir Bihter, bir de sen biliyordun. Sakın Bihter benimle buluşmasından birilerine söz etmiş olmasın! Bunu usturuflu bir biçimde öğreniver! Ve bir de Sevinç hanım ve şürekâsının son kayıtlarına bir bak!" dedim. Affan: "Evet bu iyi fikir. Ben şimdi gidiyorum. Kapında 24 saat nöbet tutacak iki polis var. Zor iki ameliyat geçirdin. Biraz uzun sürecek, ama iyileşeceksin" dedi ve yanaklarımdan öperek yanımdan ayrıldı.

Affan ayrıldıktan sonra zor bir gece geçirdim. Kalçamdaki ızdırab dinmiyordu. İki defa ağrı kesici iğne yaptılar. Sabaha karşı sızmışım. Sabah doktorların vizitasından sonra öğleye doğru Bihter'in babası ile amcası, Affan'ın müsaadesiyle, beni ziyârete gelip "Geçmiş olsun!" dediler. Bu ziyâret esnâsında Bihter'den hiç söz edilmedi.

İkinci vakti Affan geldi ve aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Epeyi ilerledik Cemil. Bihter dün Sevinç hanımla telefonda konuşurken lâf arasında, seninle Çankaya Pastahânesi'nde 18.00'de buluşacağını söylemiş. Telefon kayıtlarından bu bilginin Sevinç hanım tarafından 16.03'de Cevdet beye ulaştırılmış olduğu, onun da *Ben şimdi çocuğu oraya gönderiyorum. Bu akşam bu herifden kurtuluyoruz* dediği ve Sevinç hanıma da bu olayı kutlamak için Sheraton Oteli'nin 616 numaralı odasında randevu verdiği tesbit edildi. Bu iş, çete kurmak suçundan tam Devlet Güvenlik Mahkeme'lik bir iş. Bu arada yeni müsteşarın, daha önceden, Cevdet beyin emrinde muhâsebecilik yapmış olduğu ihbârını da aldığımızdan üç gündenberi onun telefonları da izlemeye alındıydı. Ve bu sabah müsteşarın eski patronuna çektiği bir zılgıtı

da kaydettik. Bu konuşmada müsteşar eski patronunu *Bu kadar beceriksizlik de olmaz. Herif ölmedi. Vuran, polisin elinde. Şimdi ne bok yiyeceksin?* diye haşlamaktaydı.

- Bihter ne yapıyor?
- Hiç sorma! Bihter perîşan. Büyük bir vicdan azâbı çekiyor. Dostluğunuza son verme kararını bildirdiğinde senin sâkin ve bîgâne tavrın onu çok etkilemiş. "*Cemil bu kararımın sebebini sormaya dahî tenezzül etmedi*" diye fecî şekilde hayıflanıyor. Ama senin kurşunlandığını görünce deliye dönmüş, yerinden fırlayıp çocuğu yere yatırmış. O gündenberi âsabı çok bozuk. Hep ilâçla ayakta duruyor.
- Efendi hazretlerinin bütün bu ayrıntılardan haberi var mı?
- Evet var.
- Pekiyi, Bihter bu dostluğu neden sona erdirmeye karar vermiş? Bir fikrin var mı?
- İki haftadır Sevinç hanım, senin, onu ve yardımcısı olan kızı sürekli sıkıştırıp azgınca tâciz ettiğini söyleyip duruyormuş. Bihter ne kadar inanmasa da yardımcısının kollarında ve bacaklarında senin tâcizin esnâsında oluşmuş olduklarını iddia ettikleri morarmaları gösterince Bihter iflâs etmiş. İnanmış ve bu kararı almış.
- Fesubhânallâh! Bu kadın milletinin bir yandan hilebazlığını öte yandan da saflığını akıl almaz. Pekiyi, sen buna ne dedin?
- "Sen deli misin kızım? Cemil'in yanında o kadar çalıştın; kendisini enaz 15 yıldır da tanıyorsun. Hiç bu adamın bunun gibi ya da başka bir şekilde bir defosunu gördün mü? Hayret, yâhu! Sen bu adamı hiç tanımamışsın. Bu adam kimseden bir şey talep etmez, ama herkese cömertçe dağıtır. Kimseye de müdânâsı yoktur. Sen kararını bildirdiğinde onun bîgâne kalması da işte bu yüzdendir. Baban bunu, kendisine mahsûs, o Âlem'e rahmânî bakışıyla teşhis etmiş olduğundan onun hakkında hep: *Cemil bey oğlumda Sâmedânîyet tecellîsi vardır. Bundan ötürü o yalnızca verir, aslâ talep etmez. Cenâb-ı Hakk'ın kaderine de tam teslimdir* demiyor muydu?" dedim.
- Âferin. İyi demişsin. Pekiyi o ne yaptı?
- İki elini yüzüne kapayıp dakikalarca hüngür hüngür ağladı. Benim de içim hûn oldu? Artık barışsınız değil mi Cemil?
- Affan'cığım; benim elimde saf ve berrâk zeytinyağı dolu billûr bir sürâhi vardı. Bihter bunu elimden kapıp olanca hızıyla yere çaldı. Sürâhi bin parça oldu, zeytinyağı da her yere dağıldı. Şimdi sen kalkmış bu kristal parçalarını toplayıp yapıştırarak sürâhiyi ihyâ etmemi ve sonra da yere saçılan zeytinyağını tekrar sürâhiye doldurmamı îmâ ediyorsun! Sürâhinin bütün parçalarını bulup da birbirine yapıştırırsam bile elde edeceğim nesne sürâhinin ancak berbat bir karikatürü olur, bu bir! Yere saçılan, toprağa bulaşan zeytinyağını toplasam bile bu da artık ne sürâhiyi doldurur ve ne de eski saflığında ve berrâklığında olur. Değil mi?
- Yâhu, amma da iz'âm ediyorsun ha! Zor adamsın birâder, vesselâm!

- Şurası muhakkak ki tam Bihter ile evlenmeyi aklımdan geçiriyordum ki onun bu kararı beni ömrümde hiçbir şeyin rencîde etmediği kadar rencîde etti. Maalesef bunu artık hiç olmamış gibi farz edemem.
- Neyse, sen hayrlısıyla bir iyileş de bunları o zaman tartışırız.
- Affan; Efendi hazretlerinin himmetleriyle sen de biliyorsun ki insan, ancak, Cenâb-ı Rabbü-l Âlemiyn'in ezelde kendisine takdîr etmiş olduğu maddî ve mânevî rızıklara mazhar olur. Bütün Âlem birleşse takdîr olunan bu rızıklara bir lokma ilâve etmeye ya da bunlardan bir lokma çıkarmaya muktedir midir? Âkil kişilere de başlarına ne gelirse gelsin hep Rabb'lerinden râzî olmak düşer.
- Aynen dediğin gibidir, Cemil'ciğim. Hakkın var.

Bir hafta sonra biraz kendime gelmişim. Ancak sol kolum alçıda olduğundan ve sol bacağım da aksadığından bastonla ya da koltuk deyneği ile ayakta durmam mümkün değildi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuşum. Doktorlar ayağa kalkmamın ve sol ayağımın yeniden eski fonksiyonlarını kazanmasının ancak kolumdaki kırığın kaynamasından sonra mümkün olabileceğini ve bütün işlemlerin ise dört beş ay sürebileceğini ümit etmekteydiler.

Bu arada Medya da, Affan'ın usturuplu bir manevrasıyla, dikkati bakanlıktaki ihâleye ve sırf İhâle Değerlendirme Komisyonu başkanı olmam yüzünden bir suikasta mâruz kalmış olduğum fikrine odaklanmış ve çeşitli komplo teorileri üretmeye başlamıştı.

İki gün sonra Affan beni yaralayan silâhın Belçika'daki fabrikasından, doğrudan doğruya, ihâleyi kazanamayacağı anlaşılan Alman-Türk Konsorsiyumu'nun Frankfurt'ta bulunan merkezindeki bir şahsa satılmış olduğunun tesbit edildiğinin haberini getirdi. Emniyet'in elinde artık yeterince delil toplanmıştı.

Nitekim ben hastahânedен çıktuktan üç hafta sonra bu olaya bulaşmış olanlar tevkiif edildi ve haklarında da Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde dâvâ açıldı. Ben de duruşmalardan birine şâhit sıfatıyla tekerlekli sandalyemle katıldım. Aynı duruşmaya Bihter de geldi. Kendisiyle aslâ göz göze gelmedik. O da yanıma gelmeğe cesâret edemedi. Daha sonra Affan'a ağlayarak benim kendisine bu kadar mı gücünmüş olduğumu sormuş. O da: "Sen bir kere onu ziyâret edip de özür diledin, *Geçmiş olsun* dedin mi? Adamı hem maddî hem de mânevî ızdırabıyla başbaşa bıraktın" demiş.

Dâvâ iki ay sürdü. Sonunda çete kurup ihâleye fesad karıştırmak ve taammüden adam öldürmeye kalkışmak suçlarından: 1) Alman-Türk Konsorsiyumu'nun yerli partöneri Cevdet bey 21 yıl 4 ay ağır hapse ve bana 410 milyar lira tazminat ödemeye, 2) müsteşar 18 yıl ağır hapse, 3) suikastçı çocuk 16 yıl 3 ay ağır hapse, 4) iki aracının herbiri 5 yıl 8 ay hapse, ve 5) Sevinç hanım da 11 yıl 2 ay ağır hapse mahkûm oldular. Komisyon'daki genç mühendis beraat etti. Mahkemenin kararlarını Danıştay da onayladı. Bakan bu skandal yüzünden istifâ etmek zorunda kaldı. Gazete ve televizyon kanalları bu konuda beni konuşturmak için sürekli peşimden koştularsa da ben hiçbirini kabûl etmedim.

Bu arada gene tekerlekli sandalyeyle işime tekrar başladım. Sonunda ihâle de, verdiğimiz değerlendirme raporu doğrultusunda, Türkiye'nin lehine olacak şekilde sonuçlandı. Bunu tâkiben, ve tekerlekli sandalyeye artık ihtiyâcım kalmayınca aylar-

dır düşünüp karar vermiş olduğum şekilde emekliliğimi istedim. Artık Ankara'ya tahammülüm kalmamıştı. Emekli olduktan sonra dâiremi kirâya verip Efendi hazretlerine ve eşe dosta vedâ ettim.

Bu arada Bihter'in amcasına da vedâya gittiğimde bana: "Cemil bey; Bihter pek perîşan ve vicdân azabı çekiyor. *Acabâ Cemil beni affeder mi?* diye de pek kederleniyor" dedi. Ben de: "Efendim; af Cenâb-ı Hakk'a mahsûstur. Eğer Bihter hanımı rahatlatıcaksa, ona bütün haklarımı helâl etmiş olduğumu söyleyebilirsiniz" diye cevap verdim.

Bütün bu teşrifattan birkaç gün sonra da İstanbul'a taşınıp Çengelköy'deki yalıma yerleştim. Bir yıl önce yalıyı baştan aşağıya elden geçirtip tâmir ettirmiş, damını aktartmış, bahçesini yeniden tanzim etmiş ve boyatmıştım. Mutfak ile banyolarını da yenilemiştim. Dokuz oda iki salonlu bu koca evi tek başıma çekip çevirmem mümkün değildi. Temizlik ve yemek için arkadaşlarımla tavsiye ettiği gagavuz bir hizmetçi kadın tuttum. Yalının bir de garajı vardı. Kendime *Audi A4* modeli bir de araba satın aldım. Böyle bir lükse Ankara'da hiç ihtiyaç duymamıştım ama İstanbul, Ankara gibi ufak bir şehir değildi. Bir ucundan diğer ucuna yaklaşık 135 km tutuyordu.

Birkaç ay içinde artık yalıya iyice yerleşmiş, İstanbul hayatına da epeyi uyum sağlamıştım. Sabahları gün doğmadan uyanıp namazımı kıldıktan sonra İnternet'ten gazeteleri okuyordum. Kahvaltımı kendim hazırlıyor ve, eğer hava müsaitse, denize nâzır balkonda yiyordum. Hizmetçi saat 09.00'da geliyor ve akşamları, soframı hazırladıktan sonra, saat 18.00'de evden ayrılıyordu. Akşam yemeğine genellikle saat 20.00'de oturuyor, ısıtılacak yemek varsa kendim ısıtıyordum.

Öğleden sonralarını İstanbul'un özlediğim yerlerini gezmeğe ya da tanıdıkları ziyâret etmeğe ayırmıştım. İkindiden sonra uygun bir pastahânede ya da kahvehânede bir çay ya da kahve içmeyi ve bu esnâda *Le Monde* gazetesini okumayı âdet hâline getirmiştim. Bu, İnternet'ten okumadığım tek gazete idi. Konserlere ve operaya pek nâdir gidiyordum. Sinemaya ise hiç gitmiyordum. Evde olduğum geceler genellikle kitap okuyor; otomatik yönlendirilebilir parabolik antenim sâyesinde, ama çok seçici bir biçimde, hemen her ülkenin televizyonlarını seyredabiliyor ve genellikle gece yarısı sularında da yatağa girmiş oluyordum. Ankara'yı, oradaki çilelerimi ve Bihter'i tamâmen unutmuşum. Yalnızca Affan'ı, Efendi hazretlerini ve onun sohbetlerini çok özlüyordum. Netice itibâriyle İstanbul'daki hayatım sâkin, problemsiz ve monoton bir şekilde geçiyordu.

İstanbul'a yerleşmemin üzerinden birbuçuk yıl kadar geçmişti ama sol bacağım, şehrin rutûbetli havasından müteessir olarak, hâlâ zaman zaman ağrıyor ve bâzen de belli belirsiz aksıyordu. Sol kolum ise hâlâ eski gücünü kazanabilmiş değildi. Hekimler bunun sebebini kurşunun zedelemiş olduğu sinirlere bağlıyorlardı. Ama bunlar da artık beni rahatsız etmeyen "vukûat-ı âdiye"den olmuşlardı.

Hafif yağmurlu bir günde, Nişantaşı'na bir dostumu görmeğe gitmiştim. Ziyâretten sonra da bir *Le Monde* gazetesi alıp Teşvikiye'ye doğru yürümeğe başladım. Saat 18.00 sularıydı. Hem gazetemi okumak ve hem de bir kazandibi yiyip çay içmek için Saray Muhallebicisi'ne girip arkada, en kuytu köşede bahçeye bakan pencerenin yanındaki iki masadan birine yerleştim. İki elimle gazetemi iyice açarak okumaya başladım.

Henüz bir dakika bile geçmemişti ki karşımdaki iskemleye birinin sessizce yerleştiğini fark ettim; ama, meraklının teki gibi gözükmek için, gazetemi indirip de kim olduğunu görmek istemedim. Bir dakika kadar sonra gazetemden ardından belli belirsiz titremekte olan bir kadın sesi: "Beyefendi; acabâ ateşiniz var mı?" dedi. Gazetemi masanın üzerine doğru indirdiğimde karşımda Bihter'in oturmakta olduğunu hayretle gördüm. Parmaklarının arasında bir sigara ve yeşil gözlerini süsleyen uzun kirpiklerinin ucunda da sıra sıra dizili birkaç damla yaş vardı. Biraz zayıflamış görünüyordu. Bu hiç beklemediğim misâfir karşısında bir an allak bullak olmama rağmen çabuk toparlandım, ve: "Ateşimi maalesef iki yıl kadar önce söndürdüler hanımefendi. Ama hâlâ sakladığım bir çakmağım olacak" dedim ve elimi cebime atarak üç yıl önce yaş günüm dolayısıyla Bihter ile Affan'ın ortaklaşa bana hediye etmiş oldukları *Dupont* marka çakmağı çıkararak sigarasını yaktım. Akabinde, Bihter'in gözlerinden yanaklarına doğru yaşları süzülürken, aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Nasılsınız Cemil bey?
- Bu hâlîme hamd ediyorum. Siz âfiyettesinizdir İnşâallâh.
- Hâlâ bana kırgın mısınız?
- Sizi tamâmen unutmuştum. Ama şimdi sizi görünce kırgınlığımı tekrar hatırladım.
- Bu kırgınlığı da unutamaz mısınız? Hâ, sâhi! Zeytinyağı dolu kristal sürâhi meselesi değil mi?
- Maalesef öyle.
- Sizin gibi güçlü bir adam için bu o kadar zor mu?
- Eninde sonunda herkesin sıkı sıkıya sarıldığı bir zaafî bulunur hanımefendi.
- Niye bana eskisi gibi Bihter diye hitâb etmiyorsunuz? Lûtfen bırakın artık bu resmiyeti!
- Unuttunuz mu? Dostluğa son veren sizsiniz. Bu resmiyet de böylece sizin tarafınızdan ihdâs edilmişti.
- İnsan bir kere bunun sebebini sormaz mı? Ne kadar da müdânâsızsınız!
- Hanımefendi benim dedikodulara i'tibâr etmediğimi çok iyi bilirsiniz. Siz dostluğumuza son verdiğiniz beyân ettikten sonra benim için yalnızca bu kararınız önemliydi. Kararınızı motive eden sebeplerinizi hiç mi hiç merak etmedim.
- Bu yaptıklarımdayla ötürü hâlâ vicdan azabı çekiyorum. Pastahânedeymiş, siz masadan kalkar kalmaz, zâten hemen pişmân olmuşum. Tam kolunuzdan tutup sizi geri döndürmek için ayağa kalkmışım ki gözümün önünde iki kurşun yiyip kanlar içinde yere düştünüz. O anda o herife nasıl ve hangi güçle saldırıp da yere yıkılmış, boğazını sıkışmış olduğumu hatırlamıyorum. Onu benim elimden Affan ağabey ile koruması bile zor kurtardılar. Bu travmaları bugüne kadar her gün tekrar tekrar yaşadım. Bunu idrâk edebiliyor musunuz?
- İnanırım, hanımefendi. Allâh râzî olsun! Müdâhaleniz hayatımı kurtarmış; ama keşke bıraksaydınız da ölümcül olacağı muhakkak o üçüncü kurşunu da yeseydim. İnsan nihâyet bir kere ölür. Ama sizin bana revâ gördüğünüz

muâmele benim için yenilir yutulur nesne değildi. Tam bunları unutmaya başlıyordum ki bugün karşıma çıkıp bütün bu acı hâtıralarımı bir anda hortlattınız.

- Size bu hatâmdan duyduğum üzüntüyü târif edemem, Cemil bey. İki senedir ne çektim, bir Allâh bilir bir de ben. Ama sizinle mutlakâ yüzleşmem gerekiyordu. Siz duruşmada bile, lûtfedip de, bir kere yüzüme bakmadınız ama.
- Ya siz hanımefendi; yüzleşmek için iki sene neye beklediniz de bu üzüntülerimizi kemikleştirdiniz?
- Üzüntüm, çekingenliğim, sizden şiddetli reaksiyon görmek korkum, hepsi bana engel oldu?
- Sizinle tanışıklığımız hemen hemen 17 seneyi buldu; ama yazık ki siz beni hiç tanıyamamışsınız. Bugün benim size karşı reaksiyonumu gördünüz. Bu, sizin beni kovmaktan beter ettiğiniz reaksiyonunuza hiç benziyor mu?
- Hayır, aslâ! Ama siz olgun birisiniz. Benim göstermiş olduğum zaafı anlamalısınız. Beni affettiğinizi söylemeyecek misiniz? Hakkınızı helâl etmiş olmanız beni ilgilendirmiyor. Ben sizden af bekliyorum.
- Ben ömrüm boyu kendimi affeden bir makâmda görmekten hep çekindim. Bunu, yapmacık bir tevâzu olarak telâkki etmeyiniz. Ama eninde sonunda sizi huzura kavuşturacaksa, işte: sizi affediyorum, size haklarımı tekrar helâl ediyorum ve artık size karşı kırgınlığım da kalmadı.

dedim. Bihter iki elini yüzüne kapatarak ağlamağa başladı, zor işittiğim boğuk bir sesle: "Allâh râzî olsun! Beni bir Cehennem azâbından kurtardınız" dedi. İçimden: *El hayru fî mâ vaka'*¹ dedim.

Benim nâdir meraklarımdan biri de hakikî kolonyadan, yâni *Kölnische Wasser* diye bilinen kolonyadan dâimâ ufak bir yuvarlak şişeyi yanımda taşımaktır. Bihter'e ondan ikrâm ettim. Bol bol yüzüne sürdü, burnuna çaktı. Bu iyi gelmişti. Bir müddet sonra kendine geldi. Bana gülümseyerek baktı. Ben de gülümsedim.

- "Pekiye ama beni İstanbul'da nasıl buldunuz?" diye sordum.
- Bu, Cenâb-ı Hakk'ın bir lûtfu oldu. İstanbul'a Anayasa Mahkemesi'nin bir işini tâkib için görevli olarak geldim. Maçka Oteli'nde kalıyorum. Vilâyet'teki işim, çok şükür, bugün bitti. Oradan Nişantaşı'na geldim. Vitrinlere bakınarak otele dönüyordum ki sizin 20 metre kadar önümde yürüdüğünüzü gördüm. Rabb'ime şükrettim. Siz buraya girince ben de peşinizden geldim.
- Son yıllarda Ankara'daki balık lokantalarına hiç gittiniz mi?
- Affan ağabey beni birkaç kere götürdü ama eski günlerimizi hatırlayıp kederlendimden bir daha gidemedim.
- İstanbul'un balık lokantaları maalesef Ankara'ninkiler kadar çeşitli değil. Burada lagos bulmak da hemen hemen imkânsız. Sizi bu akşam Tarabya'ya götürüyüm. Oradaki Filiz balık lokantası Ankara'dakileri aratmayacak kadar kaliteli.

¹ Vuku bulanda hayr vardır.

Bihter hayretin ötesinde bir şaşkınlıkla yüzüme baktı: "Ciddî misiniz? Beni yemeğe mi dâvet ediyorsunuz?" diye sordu. Cevâben ve hafifçe cerbezeli bir tarzda: "Hadi artık, burada çok konuştuk. Kalkın bakalım!" dedim.

Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. Bihter'i sağıma alıp geniş şemsiyemi açtım. Bu ikimizi de korurdu. Bihter hiç beklemediğim bir jest yaptı. Hayatında ilk defa koluma girdi. Yüzüne hayretle baktım. O da bana baktı. Yüzünde minnet, utanç ve sevincini izhâr eden bir ifâde vardı. Sesimi çıkarmadım. Tasvib ettiğimi belli edercesine şemsiyeyi taşıyan kolomla kolunu hafifçe sıktım. Minnet ve tebessümle tekrar yüzüme baktı. Durağa kadar bu minvâl üzere yürüyüp bir taksiye bindik. Bihter takside hiç konuşmadı ama kolunu da kolumdan çekmedi.

O akşam, üzüntülerini ve kırgınlıklarını tamâmen unutmuş iki eski dost gibi yemeğimizi yedik. Gece 23.00 sularında onu otele bıraktım. Ayrılırken ellerimi tuttu; bana muhabbetle baktı. "Allâh sizden râzî olsun, Cemil bey" dedi. Sabah erkenden Vilâyet'in arabalarından biri gelip Bihter'i Havaalanı'na götürecekti. Hafta içinde telefonlaşmayı vaad ederek ayrıldık.

Bunu tâkib eden birkaç ay bâzen Bihter'in beni, bâzen de benim onu aramamla geçti. Sonra bir gün Affan telefon etti: "Cemil; vâlîler kararnâmesi hazırlanıyor. Beni de gâlibâ İstanbul'a vâlî tâyin ediyorlar. Bu arada başka bir iş için benim 3-4 gün İstanbul'a gelmem gerekiyor. Beni yalnız misâfir edebilir misin?" diye sordu. "O ne demek! Başımın üstünde yerin var. İştîyâkla bekliyorum" dedim. "Ama ben yalnız gelmiyorum. Yanımda bir de misâfir getireceğim. Bu seni zora sokar mı?" dedi. "Yâ-hû! Deli misin sen, oğlum? İsteddiğini getir! Hepinizin başımın üzerinde yeriniz var" diye cevap verince: "Bak işte, Bihter buna çok sevinecek" dedi. "Affan; Allâh aşkına sen ne işler peşindesin?" dedimse de o: "Geldiğimde konuşacağız. Sana iyi haberlerim var" diye lâfî kısa kesti. Ben: "Allâh yolunuzu açık etsin. İkinizi de dört gözle bekliyorum" dedim.

Bihter'e üçüncü katta, denize nâzır balkonlu odayı hazırlattım. Onun altında ikinci kattaki odada Affan kalacaktı. Benim yatak odam da aynı kattaydı. Misâfirlerimin geldiği akşam onları Yeşilköy'de "Balıkçı Hasan"a götürdüm. Lokantanın girişinde çevalyelerde sergilenmekte olan balıklar arasında bizi bekleyen iki kiloluk bir lagosu görünce pek mutlu olduk. Balığın tümünden fileto çıkarttırıp ızgara yaptırдық. Nefisti. Ayrıca buranın dillere destan torik lâkerdası da âdetâ lokum gibiydi.

Gece 23.30 sularında yalaya avdet ettiğimizde Bihter bize çay yaptı ve saat 02.00 sularında da müsaade alıp odasına çekildi. Affan ile başbaşa kaldık.

Affan: "Bir gün Efendim hazretleri bana, Bihter'i kast ederek: *Evlâdım fakîr bu Şehâdet Âlemi'nde olup biteni hep yerli yerinde görür ve bu idrâki lûtfettiğinden dolayı da Rabb'ime hep hamd ederim. Lâkin hanımlar maalesef bu idrâke kolay erişemiyorlar. Onun için de bizim hanım Bihter'in kederlenmesine nasıl iki yıl üzül-düyse şimde de aşırı neşesinden endîşe ediyor. Bu kızın hayal kırıklığı ile bir kere daha çökmesinden korkuyor* dedi. Ben de: *Efendim; bunu ben de müşâhede ediyorum. Şu âna kadar da bu meseleyi Cemil'e açmaktan hep çekindim. Ama gördüğüm kadarıyla ikisinin de eski samimiyet ve muhabbetleri ihyâ oldu gibi. Eğer fakîre destur verirsiniz bu konuda bir istihâreye yatabilir miyim, Efendim?* dedim. Efendi hazretleri, bildiğin gibi aslâ istihâreye yatmaz. Fakat bana: *Gönlüne ne geliyorsa onu*

yap evlâdım! dedi. Ben de hemen o gece usûlüne göre istihâreye yattım ve Âlem-i Mânâ'da seni ve Bihteri el ele tutuşmuş, her tarafı kaplayan sarımtırak bir nûr denizinde yukarılara doğru yükselirken gördüm. Sabahı zor ettim. Erkenden Efendim hazretlerine gidip bana gösterilenleri anlattım. Efendim: *Evlâdım; bu istihârenin zâhir yorumu: Cemil ile Bihter'in mânevî yönü ağır basan mes'ud bir evlilikleri olacaktır. Bâtınî yorumuna gelince, bu mânâda Cemil senin Rûh'unu, Bihter de Nefs'ini remz etmektedir. Rûh ile Nefs'in uyum içinde urûcu ise senin yüksek bir mânevî mertebeye erişeceğinin müjdesidir. Tebrik ederim oğlum* dedi. Ben: *Bunu Cemil'e böylece anlatayım mı Efendim?* diye sorunca o da: *Anlat oğlum!* dedi. Şimdi söyle bakalım, sen bu işe ne diyorsun?" dedi.

Ben de buna: "Efendi hazretlerinin böyle bir evliliği gönlünden geçirdiği ve tasvib de ettiği âşikâr. Bu durumda onun bana lâıyk gördüğü başımın tâcı, gönlümün de sultânıdır" diye cevap verince Affan yerinden kalkıp bana sıkı sıkıya sarıldı ve: "Hayırlı olsun, Cemil'ciğim! Fakîr çok ama çok memnûn oldum" dedi.

Sabah kalktığımızda Bihter'in kahvaltıyı hazırlamış ve çayı da demlemiş olduğunu gördüm. Kahvaltı esnâsında: "Bihter hanım; yalıtı beğendiniz mi?" diye sordum. "Allâh güle güle, sıhhat, saadet içinde oturmanızı nasîb etsin! Mâşâallâh çok güzel, çok kullanışlı bir yalı. Her şeyini de yenilemişsiniz. Mutfak fevkalâde fonksiyonel; hayran kaldım" dedi.

"Peki; bu yalının dörtte birinin potansiyel vârisi olmayı ister misiniz?" diye sordum. Bihter'in o anda yüzünde zuhur eden şaşkınlığı ifâde etmem mümkün değildir. "Anlamadım Cemil bey" dedi. Sorumu tekrar ettim. O bu sefer: "Hiçbir şey anlamadım. Allâh aşkına! Bu, mâhiyetini anlayamadığım bir şaka mı? Yoksa benimle resmen eğleniyor musunuz?" diye bir tepki verdi. Bunun üzerine Affan, bir kakhaha atarak: "Bihter'ciğim; bunun şakayla eğlenmeyle hiç ilgisi yok. Sana ciddî bir teklif sunuldu. Cemil'ciğim mahcub delikanlı olduğundan sana, dobra dobra değil de ancak bu dolambaçlı yoldan evlenme teklif ediyor; anlamıyor musun? Ama itirâf etmeliyim ki benim bile jötonum şimdi düştü. Sen bu yalının dörtte bir hissesinin potansiyel vârisi nasıl olabilirsin? Medenî Kânûn'a göre bu, ancak sen Cemil ile evlenirsen mümkün olur" dedi.

Şaşkınlıktan dona kalmış ve yutkuna yutkuna kelime bulmaya çalışan Bihter'in bu hâline daha fazla dayanamadım. Yerimden kalktım, Bihter de doğruldu. İki elini ellerimin arasına alarak, bu sefer çok ciddî bir şekilde: "Bihter; şaka bir yana, benimle evlenir misin?" dedim. Bihter kendisini paralize eden tam bir şaşkınlık ve hayret içindeydi. Birkaç sâniye hiçbir şey söyleyemedi. Sonra hıçkırarak boynuma sarıldı: "Cemil'im, bir tânem. Yalın kimin umurunda! Bana sen lâzımsın. Tabî ki seninle evlenirim" dedi.

* * *